

FEHÉR FERENC:

Jobbágyok unokái

(Új részlet)

Lestem ablakunkból, mint hull a hópehely
Lusta délutánon, kint a téli tájra,
S mint hús jégvirágra lányszáj, ha rálehel,
Hogy utána fojtó láz velőig járja —
Úgy remegtem már a hóesésbe nézve,
Mint sápadt kölyök, ha csipkeblúzba néz be.

Akkor este jött át hozzánk Vér Aranka.
S hogy bejött, felmérték anyám s az asszonyok
Szép csípejét, hasát, szűk ruháját rajta
S tenger haját, amit szalaggal átfogott.
Mi hozta át? Az éj? — Ma már nem tudhatom.
Csak ült a tűzhelynél, az ócska kispadon.

Dúdolt a téli szél, szisszent a szófonál
Sok peregve pengő, sergő, orsós szájról.
Utána csönd, halotti, s lopózó félhomály
Mesélt tovább a szép, régi, régi lányról,
S a híg szemek, mikben megbújt az enyészet,
Vér Arankát fúrták: „Szép melled mivé lesz?”

„Mivé lettek, lám, a fonódó, telt karok,
A vakító ingek, lányos, lusta vállak!
A pihés öl, a mell, mit szem se láthatott,
S a csókra csorduló, dús, parázna szájak . . .”
Görbe ujjal most az olvasót tépdésik.
A zúgó hóvihar bocsássá vétkeik!

És elvitt magával akkor Vér Aranka.
Két rőt ablak mögött csak ők maradtak ott,
S mert visszanéztem, már vont, cipelt a karja,
Míg hulltak kék pelyhek, mint fáradt bánatok.
Ketten vagyunk. Se szó, se csillag, se ember . . .
Csak szállunk, a lábunk csöppnyi zajt se nem ver.

Tudom a kulcs titkát s most fehér kezében
Tán először értem, ahogy megforgatja
S baljával puhán előrelelendít szépen,
hogy torkom szobája titka átharapja:
A csönd, a függönyök, a langyos izgalom
És tárka göblenek a barnaszín falon . . .